

¡Volem ser escola pública!

Escola la Masia

La Cooperativa d'Ensenyament «La Masia», a l'Horta Nord, únic centre de la zona que imparteix l'ensenyament en català, viu, des dels inicis, en una constant dicotomia. D'una banda, hi ha la necessitat d'endeutar-se per tal de tenir allò que exigeix la llei, és a dir, un edifici adient, professorat qualificat i condicions adequades per fer possible el nostre projecte escolar, amb continguts progressistes, gestió democràtica, i en la llengua del país. D'altra banda, les conseqüències econòmiques són unes quotes altes, que no arriben a cobrir els costos reals, i uns sous baixos per als cooperativistes.

Els pares i els cooperadors d'aquest centre, com els dels altres integrats en l'ACEPV (Associació de Cooperatives per l'Escola Pública Valenciana), ens hem proposat de trencar aquest cercle de «més qualitat = preus més alts = menys clientela amb economia dèbil». La nostra conversió en escola pública n'és la solució ideal. Respecte a aquesta possibilitat, i a través de l'ACEPV, estem mantenint converses amb la Conselleria, encara que sense èxit fins ara.

L'escola valenciana segueix esperant solucions

/ Frances i Ciscar

Però, ¿què fem mentrestant? La nostra única eixida temporal, a l'espera de ser centre públic, és tenir accés a les subvencions ministerials i concertar d'acord amb el que preveu la LODE, una vegada entre en vigor la llei.

És tot just aquest punt el que marca la frontera entre les nostres demandes i les que propugna la patronal del sector. Si la posició patronal d'enfrontament a la LODE respon a

interessos de classe i de privilegi, la nostra demanda, en canvi, vol acurtar el camí que ens porte a la transformació en escola pública, gratuïta i valenciana. I si la patronal rebutja tot tipus de control, nosaltres, al contrari, declarem públicament el nostre desig i el nostre *dret* que, qui corresponga, controle els diners públics que ens pugnen arribar, garantint el fet que el procés de reconversió en l'escola pública serà transparent i clar.

Xampany

De vegades, qui menys t'esperes és qui l'encerta, i et produeix la més gran satisfacció. Passa molt poques voltes, però passa. Com aquesta: dinava jo en un restaurant de cuina substanciosa i discreta, dels pocs que hi ha a València d'aquesta espècie, i entre l'arròs amb fesols i naps i el llobarro a la llanda, el cambrer que se'm queda mirant. El cambrer és un home conversador, amable, amb un botonet d'or al lòbul de l'orella esquerra, i em diu: «Vostè, el conec jo d'algun lloc...» «Potser. Vostè dirà». «¿Vostè no és escriptor, per un casual?» «Potser. No se sap mai...» I llavors

afegeix: «No és vostè qui escriu aquells articles al TEMPS, que són com bombolles de xampany?» Històric.

Bambolles de xampany, ¡en efecte! L'home de l'or a l'orella em va il·luminar el dinar i part de la vesprada. Finalment, algú que se'n adona, vaig dir-me. Perquè el xampany, quan és com ha de ser, és una cosa ben seriosa, feta del més bon raïm,

El punt de Mira

lentament fermentada, artesanal i antiga. Amb el gas invisible tancat en cada botella reflexiva. Tot això. Un producte de molta noblesa, profunditat i consideració, segons asseguren honradament els qui en saben.

Una cosa que, tanmateix, oberta per a beure-la, es fa en aparença tota escuma i boletes *pétil·lantes*. Això vull dir. Que el xampany, amb les bombolles, el van inventar fa segles els monjos benedictins. Poca broma, amb tal beguda.

Entrant en el nou any, i recapitulant com és la tradició en aquests dies, done les gràcies a la Divina Saviesa per haver-me proporcionat almenys un bon lector. Són alegries que no arriben cada dia.

Joan F. Mira